

Een soort van mooi

© Marcel Osterop, speeltekst 5 november 2006

Première 7 september 2007, Plaza Futura in Eindhoven

Het Zuidelijk Toneel (www.hzt.nl)

Eindregie: Olivier Provily

*Spel: Constance Kruis
Marcel Osterop*

Licht/geluid: Maarten van Otterdijk

Kostuums: Joke Sommen

Dramaturgie: Cecile Brommer

Speelperiode: 6 september t/m 13 oktober 2007

M (25)

V (25)

Weekend

Proloog

V: Ik ben een doemdenker. Dat weet ik nu wel van mezelf. Als ik wakker word kan ik twee kanten op. Of het wordt een goeie dag, met leuke mensen en een boel lol. Of het wordt een slechte dag, met veel piekeren en sigaretjes in de ochtend. En ik mag niet roken van hem. Zeker niet in bed. Dus met hem wordt het altijd een goeie dag. Dat weet ik nu wel.

Ik zorg niet zo goed voor mezelf. Ik vind dat niet lekker om te zeggen of iets. Dat ik tegen iedereen zeg dat ik slecht voor mezelf zorg, want dat is niet zo. Ik zeg niet zomaar alles. Ik ben zuinig op mezelf. Maar ik zorg wel slecht voor mezelf.

Als ie naast me slaapt wordt ie om tien uur wakker en gaat ie naar de keuken om bammetjes te smeren. En ik vind dat zo knap. Ik smeer nooit boterhammen voor mezelf, en al helemaal niet in de ochtend. Ik blijf gewoon in bed liggen met een knorbuik.

Hij zegt dat ie dat thuis ook doet. In bed blijven hangen en niks doen. En dat dat bammetjes smeren door mij komt. Dat ik dat in hem losmaak. En dat we daarom bij elkaar passen. Omdat we het beste in elkaar naar boven halen. Dat hij de gordijnen kan opendoen en tegen me kan zeggen dat de lucht zo mooi is, terwijl ik dat natuurlijk zelf ook al had gezien, maar omdat hij dat dan tegen me zegt dat het dan ook echt zo is. Of zo iets.

Hij zegt vaak dat ik slim ben. Hij meent er niks van hoor, maar het is fijn om te horen. Ik kan alleen maar denken zonder resultaat. In cirkels. Bij hem komt er altijd iets uit. Zo'n uitspraak bijvoorbeeld. Dat als je met z'n tweeën iets moois ziet, en je zegt het tegen elkaar, dat het dan ook veel mooier wordt voor jezelf. Omdat je het uitspreekt. Hij is van de impressies. Van de mooie tuintjes en de lekker weertjes. En ik vind dat geweldig. Wat mij betreft kan ie honderd keer op een dag zeggen dat het weer zo lekker is. En dat ie zo blij is met me. Dan hoef ik er in ieder geval niet meer over na te denken. Dat de dag zo voorbij is, en dat het morgen slechter wordt.

Ja, ik ben een doemdenker. Dat weet ie nu wel van me. En ik ben blij dat hij er tegen in gaat. Dat ie daarover heengaat. Dat hij me stuurt. Ik ben blij dat ik hem heb.

...

Ja. Ik ben blij dat ik hem heb.

...

M: Laatst zei iemand tegen me: “Jullie zijn alleen maar bij elkaar omdat jullie niet alleen kunnen zijn. Da’s geen liefde. Da’s een noodoplossing.” En ik kon alleen maar denken; ja dat klopt. Het is een noodoplossing. Maar wel een hele goeie noodoplossing.

We zorgen niet zo goed voor onszelf als we alleen zijn. Da’s hard om te zeggen maar het is wel zo. Daarom zegt zij dat ik goed moet eten, en ik dat ze zich geen zorgen moet maken. Dat ze mooi is en lief. En intelligent. Soort van intelligent.

We zorgen voor elkaar. Da’s misschien geen liefde, maar het is wel gelijkwaardig. Ik zei: “Ik vind het een hard leven en ik ben blij dat ik haar heb. Dat maakt veel goed.

Alles. Dat maakt alles goed. Dat ik naast haar wakker kan worden en tegen haar kan zeggen dat ze mooi is en lekker ruikt, terwijl ze er niet uitziet en stinkt als een gorilla.

En dat ik de gordijnen opendoe en thee zet, en dat ik kan genieten van de mooie dag.”

Ik vind het een hard leven, maar ik ben blij dat ik haar heb. En zij mij.

Ik hou van lekkere luchtjes. Iemand zei: “De twee lekkerste luchtjes die er bestaan zijn die van vers gemaaid gras en vers gebakken brood.” En ik vind dat zo’n sentimentele onzin.

Het lekkerste luchtje dat ik ken heeft zij. En niet haar shampoohaar of haar deo-oksels. Maar hoe ze beneden ruikt.

Als we seks hebben en ze gaat even plassen, dan ga ik op mijn rug liggen en ruik ik aan mijn vingers. Dan word ik zo gelukkig. Dat is hoe ze echt is. Die geur. Dat maakt me trots, dat ik die geur mag ruiken. Dat dat me troost.

Laatst zaten we op een bankje, en toen riep zij ineens: “Waarom ben jij godverdomme zo veel in mijn leven?! Jij bemoeit je met alles. Jij zuipt mijn energie. Ik hoor er mooier uit te zien dan ik er uit zie en dat komt door jou.” En iets over een fiets en een accu. Dat haar accu niet meer wilde opladen. En dat mensen haar afstandelijk vinden, terwijl ze dat helemaal niet is. Of niet wil zijn.

Ik vind haar schattig als ze het niet meer weet. Dan heeft ze niks meer aan goeie raad. Dan wil ze alleen nog maar horen hoe kut het allemaal is. Dat heb ik wel van haar geleerd, om dan alles nog erger te maken dan het eigenlijk is. Ik wil graag met haar meevoelen, maar mijn hoofd gaat automatisch naar oplossingen zoeken. En voor ik het weet flapt er weer iets uit van: “Zo moet je niet denken”, of “Je moet het niet zo zwart zien”. Dan wordt ze woedend. Da’s haar onkunde. Dan gaat ze om zich heen slaan. En

ik ben dan blij dat ze dat doet. Dat ze niet gaat lopen piekeren maar het er gewoon uitschreeuwt.

Soms laat ik iets liggen van mezelf in haar huis. In de badkamer, of op de bank. Alleen maar omdat ik weet dat ze daar niet tegen kan. Dan gaat ze denken; doet ie dat nou expres? En ik zeg altijd van niet, dat ik verstrooid ben. Maar ik doe het altijd expres. Om haar te confronteren. Dat ze me heeft. En dat ze zuinig op me moet zijn. En dat ik van haar hou. Of zo iets. Als ik dan terugkom om het te halen ligt het altijd bij haar in bed. Dan heeft ze eraan geroken. Omdat het naar mij ruikt. Omdat ze me mist. Ze voelt zich goed bij me. Dat is voor mij genoeg. Dat is voor mij gelijkwaardig.

V: Ik moet zuinig zijn op mezelf. Dat weet ik. Ik moet mezelf sparen. Dat zegt iedereen. Maar ik kan niet anders. Ik kan mijn hoofd niet uitschakelen. Die blijft maar doordenken. Over hoe het beter zou kunnen. En wat ik allemaal kan doen. Maar ik doe niks. Alleen maar denken. Als ik bij hem ben hoef ik in ieder geval niet meer te bedenken wat ik allemaal beter kan doen. Dan is het goed hoe ik het doe. Dan schakel ik mijn hoofd uit. Ik luister naar hem, en ik doe wat hij vindt dat ik moet doen. En ik knik ja.

Ik knik veel ja. Omdat hij gelijk heeft. Soms lig ik tot vier uur wakker om te bedenken hoe ik gelukkiger kan worden. En als ik dat dan bedacht heb val ik in slaap. En 's ochtends ben ik het weer vergeten en dan moet ik opnieuw beginnen met denken. Er hoeft maar iets te gebeuren of ik weet het niet meer. Hoe ik gelukkiger kan worden. Hoe ik het beter kan doen. Als ik naast hem slaap hoeft dat niet. Dan zegt hij een uur lang lieve dingen tegen me: "Je bent mooi. Je bent lief." En dan val ik in slaap. Hij is mijn lieve man.

Soms vind ik het lekker als hij me dwingt. Om iets te doen. Hij is een opdringer. Daar hou ik van. Soms legt hij een hand op mijn been. Dan wil ie seksen. Maar die hand is niet liefkozend. Die is dwingend. Dat straalt hij uit, hoe hij ademt, en hoe die me vastpakt. Dan zet ik mijn verstand op nul en laat me gebruiken. Dat heeft iets moois. Dat hij kan doen wat ie wil. Ook slechte dingen.

Laatst legde hij z'n hand op mijn been. Toen werd ik zo duizelig. Ik kon niks meer. Zelfs niet mijn verstand op nul zetten. Die hand bleef er liggen, en ik hoorde hem doorademen. Het kan niet zijn dat hij er niks van gemerkt heeft, maar hij nam er geen notie van. Hij ging gewoon door. En misschien wilde ik dat ook wel. Ik weet het niet.

Ik ben genomen. Dat was heerlijk. En diep. Qua gevoel. Hij wist ineens wat goed voor me was. Doorgaan, over mijn grens heen.

Toen we klaar waren gaf ik hem een kus. Niet uit liefde. Uit respect. Als onderdaan. Ik had mijn gevoel uitgeschakeld. Dat moet ik vaker doen heb ik me voorgenomen. Het is goed als ik niet altijd naar mijn gevoel luister. Dat valt niet te vertrouwen. Wat hij vindt dat goed voor me is, daar moet ik maar op vertrouwen. Hij moet me bij m'n haren nemen en mijn hoofd in z'n schoot drukken, anders blijf ik alleen maar naar m'n gevoel luisteren. En ik bewonder hem dat hij dat durft. Ik ben sterk, maar hij is sterker. Daarom passen we bij elkaar.

Soms laat ie iets liggen van zichzelf in huis. Een trui of iets. Dan weet ik dat hij wil dat ik hem mis. Dat ik het oppak en in mijn bed leg om er aan te ruiken. Maar als ik dat doe en ik leg mijn hoofd in zijn berg wol dan ruik ik niks. Drefte. Of een ander wasmiddel. Maar niet hem. Ik mis hem niet. Ik heb hem nodig. Maar ik mis hem niet. Ik kan huilen als hij de deur uit gaat en ik kijk op mijn bank en ik zie dat ie zijn trui heeft laten liggen. Als ie niet door heeft dat ik daar niks mee kan.

M: Ik weet nog dat ik een foto van haar kreeg. Dat was het eerste wat ik van haar kreeg. Een foto. Ze had een gouden jasje aangetrokken, en daaronder alleen een bh. En erachter had ze geschreven: ... dat weet ik niet meer. Ik weet alleen dat ik naar die foto keek en dacht: Nu weet ik wie je bent. Nu weet ik echt wie je bent.

En ik denk dat ik toen beter wist wie ze was dan dat ik dat nu weet. En niet omdat ze veranderd is. Ze is helemaal niet veranderd. Ze wil nog precies hetzelfde, alleen heeft ze het al een tijdje niet kunnen vinden. En ik kan het haar niet geven. Nu nog niet in elk geval. Tot nog toe niet.

Ik ben bang dat het niet meer terugkomt. Dat moment. Dat ik haar ken. Dat ik haar blind vertrouw. Ik ben achterdochtig geworden. Ik ben slecht gaan denken. Maar dat is iets wat na verloop van tijd komt. Denk ik. Ik kan me niet voorstellen dat dat niet zo is. Maar ik moet haar niet loslaten. Omdat het niet veel beter gaat worden. Ook niet als ik een ander iemand leer kennen. Als ik een foto van iemand anders in mijn handen krijg. Die er net zo mooi en net zo vol overgave op naar me zou kijken.

Dus moet ik maar bij haar blijven zoeken. En wachten tot er ineens iets is tussen ons dat weer mooi is. Echt mooi. En dat dat goed voelt. Heel erg goed. En dat ik dan gelukkig ben.

Of zo iets.

Dat is iets waar ik me geen voorstelling van kan maken. En dat is juist goed. Dat het van het toeval afhangt. Want dat maakt dat moment weer net zo mooi als toen. Dat je het niet verwacht. Dat je het wel verwacht maar niet in wat voor vorm. Ik kan er wel over fantaseren, maar dat heeft geen zin. Omdat het toch nooit zo wordt als dat je fantaseert. Ik moet gewoon afwachten.

...

Dat is wat ik moet doen. Ik moet gewoon afwachten.

Dag 1

- V: Goeiemorgen.
- M: Goeiemiddag.
- V: Was je al wakker?
- M: Ja.
- V: O.
- M: Je snurkt als een grizzlybeer.
- V: Ik heb snot in m'n hoofd.
- M: Heb je het weer al gezien?
- V: Ik doe net mijn ogen open.
- M: Kijk dan. Super toch?
- V: Ja.
- M: Ik heb iemand in mijn hoofd en jij moet raden wie het is.
- V: ...
Billy Holiday.
- M: Je moet vragen stellen.
- V: Omdat je daar vaak naar luistert.
- M: Je kan toch niet zomaar iemand gaan raden? Je moet vragen stellen.
- V: Is het een man of een vrouw?
- M: Vrouw.
- V: Is ze Nederlands?
- M: Nee.
- V: Amerikaans?
- M: Ja.
- V: Leeft ze nog?
- M: Ja.
- V: Leeft Billy Holiday nog?
- M: Ja. Weet ik veel. Ik denk van wel.
- V: Alleen ja of nee.
- M: Ja.
- V: Zingt ze?
- M: Wie? Billy Holiday?

V: Die je in je hoofd hebt.

M: Ja.

V: Hou je van haar muziek?

M: Ja.

V: Shania Twain.

M: Nee. En ik hou helemaal niet van Shania Twain.

V: Alleen ja of nee. Hoeveel keer mag ik nog raden?

M: Nog twee. Denk ik.

V: Ik heb er al twee gezegd.

M: Billy Holiday telde niet.

V: Marvin Gaye.

M: Da's een man.

V: Alleen ja of nee.

M: Vraag nou.

V: Is ze mooi?

M: Ze heeft een mooie uitstraling. Had.

V: Is ze pittig?

M: Ja.

V: Heb je een cd van haar?

M: Ja. Warm.

V: Billy Holiday.

M: Jezus Christus. Denk nou effe na.

V: Volgens mij is het gewoon Billy Holiday en vind je het hartstikke irritant dat ik het zo snel geraden heb. Wil je thee?

M: Ik wil ontbijt. Ik ga dood van de honger.

V: Dan kauw je maar op het theezakje want ik heb niks in huis.

M: Ben jij dat?

V: Wat?

M: Dat luchtje?

V: Zit je nou te kloten?

M: Ik ruik iets heel fascinerends.

V: Heb je weer een ruft gelaten?

M: Nee, het komt van jouw kant. Doe die deken eens omhoog?

V: Nee.

M: Doe es omhoog!

V: Ik lig hier in m'n blote doos. Laat die deken los!

M: Hou maar op met krioelen. Ik weet al waar het vandaan komt. Uit die blote doos van je.

V: Ik ga me douchen.

M: Nee! Da's zonde.

V: Ik plak.

M: Ik ook. Zullen we aan mekaar plakken?

V: Ga jij lekker aan jezelf plakken.

M: Mag ik nog eens ruiken?

V: Ruik maar aan je eigen prittstift. Ik ga me schoonscrubben.

M: Waarom hou je dat kussen voor je doos?

V: Gewoon.

M: Haal dat kussen weg.

V: Ik sta hier voor een open raam.

M: Of ben je bang dat ik je naakt zie?

V: Doe niet zo stom.

M: Want ik heb er vannacht al uitgebreid met mijn gezicht in gelegen.

V: Ja lekker. Dat wil nog niet zeggen dat het openbaar gebied is.

M: En als ik het nou lief vraag?

V: Nou hier. Tadaa. Een blote bever.

M: Dank je wel.

V: Alsjeblieft.

M: Je bent mooi.

V: Weet ik. Als je maar niet denkt dat ik nou ga vragen of ik jouw blote joekel mag zien want daar heb ik helemaal geen behoefte aan.

M: Die krijg je ook helemaal niet te zien. En ook niet als je het lief vraagt.

V: Jammer de pammer.

M: Nou gaat ze douchen. Ik ben blij dat ze weet dat ze mooi is. Ze moet niet denken dat ze lelijk is. Dat zou heel stom zijn. Echt heel stom. Ze is een mooi preuts rillerig meisje. En haar doos is ook mooi. Ik heb ooit eens een gedicht geschreven over haar

doos. Het was een beetje melig, maar ik meende wel wat ik schreef. En toen het klaar was deed ik het in een roze envelop en legde het op haar tafel. 's Avonds belde ze me op. Of ik dat maar niet meer wilde doen. Ze zei: "Omdat ik nu toevallig van jou ben vind je mijn doos prachtig. En als je nu een andere vriendin krijgt vind je haar doos weer geweldig." En ik dacht: ja, ze heeft gelijk. Ik vond de dozen van mijn vorige vriendinnen ook weergaloos. En nu niet meer. Dus dan zal de liefde voor haar doos ook wel es voorbij kunnen gaan. We hebben samen mijn gedicht versnipperd en door het toilet gespoeld. En dat voelde goed. Om het niet vast te leggen. Dat het nog alle kanten op kan.

Ik kan trouwens toch niet dichten.

- V: Je moet maar even niet gaan douchen want ik heb gepoept dus het stinkt nogal.
- M: Da's nu toch allang weg?
- V: Nee, na het douchen. Stom hè?
- M: Volgens mij ging de bel net.
- V: Wat. Hier beneden?
- M: Ja. Ik zag de buurvrouw wegllopen.
- V: Wat moet buuv zo vroeg in de ochtend?
- M: Het is half twee.
- V: Wat zei ze?
- M: Ik had geen zin om open te doen. In mijn blote joekel. En jij zat nog te scrubben. Stil es.
- V: Is dat de buurvrouw weer?
- M: Ja.
- V: Kut.
- M: Ik ga open doen.
- V: Je stinkt.
- M: Ik haar echt niet omhelzen of zo.
- V: Blijf hier! Je hebt een ochtendlul.
- M: Ik heb helemaal geen ochtendlul.
- V: Ik zie het toch.
- M: Is dit een complimentje?
- V: Nee. Viespeuk.

M: Volgens mij is dit een complimentje maar wil je het niet toegeven.
V: Kut, ze belt weer.
M: Trouwens, ik lag al een uur wakker naast je, dus als er iemand een ochtendlul heeft...
V: Stil.
M: ...dan ben jij het.
V: Ze staat er nog steeds.
M: Ga dadelijk bij 'r langs.
V: Nee. Nou wil ik ook weten wat ze te vragen heeft.
M: Doe 'r maar de groeten.

...

V: Ze vroeg of ik op haar hond wil passen.
M: Op die pekinees?
V: Voor twee daagjes.
M: Kees de pekinees.
V: Heet ie zo?
M: Dat zal wel.
V: Da's meer de naam voor een keeshond.
M: Kees de keeshond?
V: Hij zal wel weer een belachelijke naam hebben. Echt iets voor buuv.
M: Charity.
V: Ja. Of Black Velvet.
M: Of iets met een achternaam. Miss Flufferson-Flurry. Of is het een mannetje?
V: Geen idee. Ik vind het nogal wat. Hoe komt ze d'r bij dat ik voor een hond kan zorgen?
M: Hoezo niet?
V: Weet ik veel.
M: Heb je ja gezegd dan?
V: Min of meer. En toen gaf ze die klets koppen.
M: Lekker.
V: Ik voel me een beetje omgekocht.
M: Volgens mij moet je je dat niet voelen.

V: Misschien heb ik wel helemaal geen tijd.
M: Wat ga je doen dan?
V: Weet ik veel.
M: Nou dan. We zien haar wel verschijnen met die Kees van d'r, dan maken we er gewoon een mooie dag van.
V: Ja. Blijf je nog even bij me?
M: Zal ik vannacht weer blijven slapen?
V: Alstublieft.
M: In je stinkbed? Dan wil ik wel een ontbijtje.
V: Afgesproken. Smeerlap.
M: Stinkhoer. Ik ga me douchen.
V: Ik weet niet of de Meltdown al voorbij is in de badkamer.
M: Ik ga het maar gewoon aan. En anders stop ik wel wat shampoo in mijn neus.

...

V: Ben je nu al klaar?
M: Ja. Wie was dat?
V: Heb je je haar wel gewassen?
M: Ja.
V: Met wat?
M: Met die blondeershampoo van jou. Wie was dat?
V: Buuv. Ze moest nog even iets zeggen.
M: Wat dan?
V: Heb ik hangogen?
M: Volgens mij heb je je trui binnenstebuiten.
V: Zeg nou of ik hangogen heb.
M: Iedereen heeft hangogen. Wat moest ze zeggen?
V: Iets over brokjes.
M: Hoe laat komt ze met die hond?
V: Straks.
M: Leuk.
V: Het zit me helemaal niet lekker.

M: Wat?
V: Dat ik nu ineens het hele weekend met een hond zit opgescheept.
M: Ik ben er toch ook.
V: Ja.
M: We gaan gewoon wandelen of iets.
V: Sorry, ik ga nog even wat zeggen. Dat ik het in ieder geval gezegd heb.
M: Moet je m'n jasje?
V: Nee.

...

M: Heb je nou weer klets koppen gekregen?
V: Ja.
M: Wat heb je rooie ogen?
V: Het zijn makronen deze keer.
M: O.
V: Wat kijk je?
M: Wat kijk jij? Wat zei ze?
V: Ik moest opeens huilen.
M: Huilen?
V: Ze vroeg hoe het ging. En toen moest ik huilen.
M: Balkje toch.
V: Het viel gewoon koud op mijn dak.
M: Wat?
V: "Hoe gaat het?"
M: Vroeg ze dat?
V: Ik ging ineens van ieder wissewasje een enorm drama maken. Wat gênant. Ze is gewoon een buitenstaander. Waarom vraagt ze zoiets? Het gaat hartstikke goed met me.
M: Uit interesse.
V: Uit beleefdheid. Dat verschil merk je.
M: Of omdat ze nog niet moe van je is.
V: Nee.

M: ...

V: Wil je een makroon?

M: Wat zei ze dan?

V: Niet zoveel.

M: Wat dan?

V: "O okee."

M: Wat doe je nou stom?

V: Ik heb gezegd dat ik alleen maar op haar hond wilde passen om iets voor haar terug te doen, maar dat ik thuis bedacht dat ik helemaal niks voor haar terug hoef te doen omdat zij ook nooit iets voor mij heeft gedaan, zonder rancune, en dat het echt geen grote moeite is om even Kees in huis te halen voor het weekend, maar dat ik er ineens zo'n naar gevoel bij kreeg toen ik er met jou over zat te praten, dat ik besloot om dat maar gewoon tegen haar te zeggen. En dat jij ooit een keer eens tegen me hebt gezegd dat ik me niet moet laten gebruiken, en dat ik dat toen ook inzag, en dat ik me afvroeg of die vraag van haar over die hond daar iets mee te maken had, maar dat ik toen bedacht dat dat niet zo was dus dat ik het eigenlijk net zo goed wel kan doen als niet maar dat ik nu toch even een punt voor mezelf wou maken door het niet te doen.

M: ...

V: En toen zei ze: "O okee."

M: ...

V: Zeg iets.

M: Heb je dat letterlijk tegen haar gezegd?

V: Ja, het flapte er zo uit. En weet je wat nou helemaal stom is? Ik voel me d'r geen fractie beter onder.

M: Waarom geeft ze je dan makronen?

V: Ja, waarom geeft dat stomme mens makronen uitgerekend op het moment dat ik haar uitleg dat ik niks voor haar kan doen omdat zij ook nooit iets voor mij heeft gedaan, zonder rancune? Dan kan ze toch op z'n minst het respect opbrengen om die koekjes zelf op te eten?

M: Dus ze komt niet meer langs?

V: Jawel. Ik voelde me schuldig dus ik heb gezegd dat ik het toch maar gewoon doe.

M: ...

V: ...

M: Moet ik weer iets zeggen?
V: Hoezo?
M: Je laat een stilte vallen.
V: En die verbreek jij met ‘moet ik weer iets zeggen’?
M: Dat leek me de beste vraag.
V: Natuurlijk moet je weer iets zeggen. Ik laat niet voor niks die stilte vallen. Ik geef je de ruimte om wat te zeggen.
M: Ik zeg toch iets?
V: Je zegt: moet ik weer iets zeggen?
M: Ja.
V: Zoiets hoeft je niet uit te spreken hoor.
M: Ik gooi het gewoon open.
V: Jij metselt het dicht. Je metselt het helemaal dicht.
M: ...
V: Sorry. Ik word helemaal kippig van dat hondgedoe. Sorry. Lieve man.
M: JIJ bent lief. Dat je nou toch op die hond gaat passen.
V: Nou, als dit jouw definitie is van ‘lief’ dan kan ik er ook nog wel een paar verzinnen.
M: Je bent mooi.
V: Niet.
M: Je bent slim.
V: Niet.
M: ...
V: Ga nou door.
M: Ik geloof niet dat je daar behoefte aan hebt. We gaan gewoon genieten van de mooie dag. Met Kees.
V: Je hebt toch niet genoeg van me?
M: Hoe kan je dat nou zeggen?
V: Omdat je net zei dat de buurvrouw nog niet genoeg van me heeft.
M: Dat was gewoon een voorbeeld.
V: Sorry. Ik dacht dat je het op jezelf betrok.
M: Meisje toch. Ik word alleen moe van dingen die ik te lang heb.
V: Ja. Alles heeft zo z’n omlooptijd.
M: En die van jou is nog lang niet voorbij.

V: Mag ik je piemel zien?
M: Wat?
V: Of ik je piemel mag zien?
M: Nee.
V: Ik vraag het toch lief? Mag ik op je piemel sabbelen?
M: Volgens mij ga je keihard bijten. Uit wraak of zo iets.
V: Ik ga een beetje bijten. En niet uit wraak, maar voor de spannend.
M: Nou, als ik het te spannend vind knijp ik je tepels eraf. Met mijn nagels. Dat ik alleen nog twee blauwe erwten tussen mijn vingers heb. Dat je het alvast weet.
V: Nou, dan heb ik een rooie dop in mijn mond. Dat je het ook alvast weet.
M: Da's chantage.
V: Dat is het zeker, smeerpomp.
M: Smeerpomp.

V: We doen het op z'n hondjes. Da's een vreselijke uitdrukking maar het is wel zo. Gelukkig gaat het vanzelf, want als ie nu zou vragen of we het op z'n hondjes zouden kunnen doen, dan zou ik niet meer bijkomen. Ik lig met mijn hoofd in het kussen en hij is achter me bezig. Eerst om de goeie positie te bepalen, en dan om mijn billen vast te pakken en mij naar hem toe te sturen. En ik moet zo lachen. Om het gekluns. Om alles. Dat ik blij met hem ben. Dat ik zo kan lachen om dit gedoe. Gelukkig zit mijn hoofd in het kussen dus voelt ie alleen maar mijn buik schokken. En dat kan ook voor de lekker zijn, dat mijn buik schokt. Dus hij gaat gewoon door. Ik voel zijn handen om mijn middel. Ik geloof dat ie het ritme heeft gevonden. We. We hebben het ritme gevonden. Hij pakt me steeds steviger beet. Ik voel zijn nagels in mijn bot. Het zou belachelijk zijn om nu te vragen of ie op mijn kont wil slaan. Daar ben ik te preuts voor. Maar ik wil het wel. Hij glijdt met zijn handen over mijn buik, terwijl de machine doorgaat. Nou gaan z'n handen naar mijn rug. Hij wrijft met lange halen van mijn nek tot mijn billen. Niet zacht, maar dwingend. Alsof ie niet anders kan. En de machine gaat door. Ik moet nog steeds lachen, maar zonder geluid. Meer glimlachen. Omdat het zo lekker is. Ik voel z'n nagels over mijn rug. Alsof ie de splinters van een plank moet krabben. Maar gelukkig splinter ik niet. Ik geef mee. Ik ben zacht. En mooi. En de machine gaat door. Hij pakt me bij mijn schouders en trekt

mijn rug krom. In een halve maan. Hij bijt in mijn nek. Niet hard maar zachtjes. Voor de spannend. Omdat het ook hard zou kunnen. Omdat ie ook zou kunnen doorbijten. Hij laat zijn handen los en gaat weer recht zitten. En uit het niks geeft ie me een tik. Op mijn billen. Zonder dat ik erom gevraagd heb. En het voelt goed. Het voelt zo goed. Dat ie niet te zuinig met me is. Hij geeft nog een pets. Het voelt warm. Goeie lieve warmte. Hij komt klaar. Ik voel het. Hij komt klaar tussen twee warmgeslagen broodjes. En ik ben zo gelukkig. Dat hij aanvoelde wat ik wilde. Hij is mijn lieve man.

...

M: Muziek met ay. Ik begin.

V: Coldplay

M: IK begin. Coldplay.

V: Green Day.

M: Barry Hay.

V: Doris Day.

M: Kim May.

V: Jenny Goeree.

M: Ja die telt niet.

V: Hoezo?

M: Da's geen muziek, èn het is geen Engels. Jenny Goeree is gewoon met twee e's.

V: Met a y.

M: Met e e. Goeree-Overflakkee is ook met e e...e e.

V: O ja. Sorry.

M: Wat sorry?

V: Weet ik veel.

M: Stil es.

V: Is dat buuv?

M: Da's buuv.

V: Nu al?

M: Ga je open doen?

V: Wacht even.

...

V: Was ze dat?
M: Waar zat je?! Wat doe je op die badkamer?
V: Ik moest nog even iets doen.
M: Wat heb je op?
V: Mascara. En een lekker luchtje.
M: Je hebt net gedoucht.
V: Ik stink als de hel. Was ze dat?
M: Ja.
V: Wat zei ze?
M: Niks. Ze vroeg of de makronen smaakte. Ik zei dat we het hele pakje er in één keer doorheen hebben gejust.
V: NIET!
M: En toen moest ze lachen. Een beetje tuttig.
V: Hoe liep ze weg?
M: Wat?
V: Hoe draaide ze zich om? Goedschiks?
M: Ik heb geen idee.
V: Kwaadschiks?
M: Ik weet het niet.
V: En hoe ze lacht weet je wel? Wat moet ik met zulke details?
M: En ze zei nog iets over de brokjes.
V: Ja ja, de Bonzo.
M: Keesje blijft geen Bonzo.
V: Nee, dat zei ze al. Is ie binnen?
M: Hij zit beneden.
V: O. ... Okee.
M: Kijk. Een riem.
V: Leuk.
M: En van de wasmand maak ik zijn bed.
V: Als je maar niet mijn deken gebruikt.
M: Daar wil ie toch niet op liggen. Op die stinklap van jou.
V: Jij stinkt.
M: Nee jij ruikt lekker.

V: Nee hè?

M: Nee. Met je lekkere luchtje.

V: Ik wil koffie.

M: Dan moet je gaan zetten.

V: Doe jij.

M: Nee.

V: ...

M: Ga nou naar beneden.

V: Dan zit die hond daar.

M: Ja? En?

V: En dan?

M: Dan aai je hem.

V: Ja lekker.

M: Dan zeg je iets tegen 'm.

V: Wat dan?

M: Weet ik veel. "Hoe is het met je leven."

V: Dikke lul. Ga jij maar naar beneden.

M: Wat doe je nou stom?

V: Ik moet nog even wennen aan het idee dat er iemand beneden zit.

M: Het is een hond. Er zit iets beneden, niet iemand.

V: Straks rijdt ie tegen me op.

M: Dan zou ik nog maar iets meer parfum opspuiten. Daar houdt ie van.

V: Doe niet zo denigrerend. Je doet denigrerend.

M: Ik kan ook naar huis gaan.

V: Nee! Ga naar beneden en haal wat te drinken! Ik heb dorst.

M: Wat wil het meisje dan voor drinken?

V: KOFFIE GODVERDOMME!

M: Nou, dat kan wel ietsje aardiger.

V: Koffie godverdomme.

M: ...

V: Doe maar thee.

...

Zeg dan gewoon wat er is!

M: D'r is niks.

V: D'r is godverdomme wel iets.

...

Wat zit je nou te kijken?.

M: Ik heb honger. Dat is er. Ik heb honger.

V: ...

M: ...

V: Sorry. Ik word helemaal krielig van die schijthond.

M: Het ging net goed. Je had het net leuk met 'm.

V: Ik voel me infantiel worden. Ik heb van m'n leven nog niet zoveel gepraat op een ochtend als vandaag. Wat een onzin.

M: Je bent veel te kritisch.

V: Ik ben godverdomme helemaal niet kritisch.

M: Je moet gewoon je hart volgen.

V: Ik wil helemaal niet mijn hart volgen. Ik wil hier gewoon zitten en niks doen en niet de hele tijd bedenken wat ik nu weer moet gaan zeggen. Ik wil gewoon genieten van de mooie dag, en tot nu toe is het een helemaal geen mooie dag maar een behoorlijke kutdag.

M: We hebben nog niet eens ontbeten. Je hebt nog niet eens geprobeerd om er een leuke dag van te maken.

V: Wil je me neuken?

M: Wat?

V: Teefje voelt zich vies. Teefje wil geneukt worden.

M: Ik denk dat teefje eerst maar eens moet gaan ontbijten. Je ruikt een beetje uit je mond.

V: Da's het hondje.

M: Ik ken die geur. Zo ruiken hondjes niet.

V: Zo ruiken hondjes wel. Da's de natuur. Die geur.

M: Is teefje drachtig?

V: Ja, teefje wil een veeg.

M: Weet je wat teefje kan krijgen? Een lekkere klets kop. Voor bij de koffie.

V: Ik wil geen klets kop. Ik wil een veeg over mijn kale snee. Nu.

M: Doe niet zo ranzig!

V: Sorry.

M: Nou, daar meen je dus helemaal niks van.

V: Nee. En toch zeg ik het.

...

V: Mag ik iets vragen?

M: Vraag maar.

V: Mag ik een kus?

M: Ja.

V: Zullen we zo even gaan zitten?

M: Ja.

V: We zitten op een bankje. Keesje rent wat rond over de hei. Als je zover kan kijken wordt het rustig in je hoofd. Dan komen je lippen van elkaar. Gaat je kaak hangen. Dan stop je met denken, en ga je fantaseren. Over hoe er straks een giraf achter de kale bomen verschijnt. Dan lijkt het net een steppe. Met een grijs zonnetje, dat wel. Maar een grijs zonnetje is meer dan genoeg om je voor te stellen dat je midden in de steppe zit. En Keesje zit inderdaad midden in de steppe. Die ziet giraffen en tijgers en olifanten. En ik zie niks. Alleen een pekinies op een kale hei.

V: Wat moet ie nou?

M: Hij wil aandacht.

V: Dan moet ie hierheen komen en gaan zitten en zijn mond houden.

M: Hij wil iets laten zien.

V: ...

M: Dat wij het ook zien.

V: ...

M: Dat we tegen hem kunnen zeggen dat wij het ook zien.

V: Waarom rent ie de hele tijd op en neer? Waarom blijft ie niet gewoon één kant op rennen?

M: Dan rent ie de bossen in.

V: Ja.

M: ...

V: ...

M: Hij wil in de buurt blijven.

V: Stom beest.

M: Hij heet Kees.

V: Zo heet ie helemaal niet. We weten niet hoe die heet. Dus noem ik hem gewoon stom beest. Dat vind ik beter bij hem passen dan Kees.

M: Wil je een bammetje?

V: Heb je die meegenomen?

M: Van wandelen krijg je trek.

V: Ja. Goeie trek.

M: Met speculaas.

V: Sorry.

M: Wat sorry?

V: Voor dat ik geen honger heb.

M: Moet je er niet eentje? Om de honger wakker te maken?

V: Ik denk slecht.

M: Je moet niet denken. Je moet gewoon wandelen. En af en toe iets zeggen. Tegen mij of tegen Kees.

V: IK VIND HET EEN MOOIE DAG.

...

Dat was tegen Kees.

M: Ik ben blij dat je naast me zit.

...

Dat was tegen jou.

V: Ja.

M: Ja.

V: Misschien lust Kees wel een bammetje specu.

M: Nee, ik prop ze zelf wel naar binnen.

V: Zullen we naar huis?

M: Mag ik iets vragen?

V: Ja.

M: Mag ik een kus van je?

...

V: Alsjeblieft.
M: Dank je wel.
V: Ik haal Keesje even.
M: Ja.
...
Waar is'ie nou?
V: Daarachter.
M: Ik zie hem niet.
V: Daarachter.
M: Waarom nou een balletje?
V: Wat is er mis met een balletje?
M: Waarom niet gewoon een tak?
V: Een tak pakt ie niet.
M: Een balletje rolt weg.
V: Heb jij hem al een tak zien pakken?
M: Omdat ze gewoon liggen. Dan is het geen uitdaging. Dan is het dood.
V: Dat balletje ligt er toch ook gewoon.
M: Oh. Ik zie 'm.
V: Zie je nou wel.
M: Nee, het balletje. Ik zie het balletje. Hij is er voorbij gedribbeld.
V: Die komt zo wel weer.
M: Ik ga hem roepen.
...
Ik weet z'n naam niet.
V: Keesje?
M: Nee. Hij heet geen Kees. Hij heet geen Kees! Ik weet niet hoe die heet!
...
V: KEESJE!!!
M: HIJ HEET GEEN KEES!
V: ...
M: We zijn hem kwijt. We zijn het hondje kwijt.
...

V: Ik ga slapen.
M: Ga maar, ik kom zo.
V: Zullen we een spel doen?
M: Een spel?
V: Ja. Verzin jij maar iets.
M: Fruit met een Q.
V: ...
M: ...
V: Kumquat.
M: Ja daag.
V: Of is dat met een C?
M: Ik ga nog even naar buiten.
V: Je bleef toch logeren?
M: Ik blijf straks logeren.
V: Wat ga je doen dan?
M: Een biertje drinken.
V: Met wie?
M: Alleen.
V: Sorry.

...

M: Ik heb honger. Heel veel smerige honger. Dat komt door haar. Ik trek een schijf uit de muur, maar dat is niet genoeg. Achter een venstertje ligt een frikadel en een kroket. Die trek ik er ook uit. Met drie in mijn hand fiets ik naar de bibliotheek. Daar kun je 's nachts mooi naar de lampjes in de stoep kijken. Ik ga zitten en begin aan mijn schijf. Het is een bami. En hij heeft geen smaak. Na twee happen begin ik aan mijn frikadel. Die heeft wel smaak. Ik neem één voor één een hap van mijn bami en mijn friek. Nu zijn ze op. Gelukkig heb ik nog honger. Ik eet in drie happen mijn kroket op. En nu zit ik vol. Vol vieze troep. En het voelt goed. Als ik ergens misselijk van wil zijn is het van een bamischijf een frikadel en een kroket. En veel bier. En niet van haar. Ze verdient het niet dat ik misselijk ben van haar.

Dag 2

M: Ik doe mijn onderbroek uit en stap onder de warme douche. De hete douche. Ik heb een stijve. En ik weet bij god niet waar die ineens vandaan komt. Als er ergens geen reden is om een stijve te hebben dan is het nu wel. Ik probeer er niet naar te kijken en me gewoon te wassen, maar hij blijft. En als ik me afdroog nog steeds. Dus sla ik er maar een handdoek omheen en doe de deur open.

Ze ligt op bed zonder dekens. Naakt. Met haar benen wijd uit elkaar en een kussen op haar gezicht. Ik sla de handdoek af en ga op haar liggen. Ik knijp in haar tiet. Hard. Niet uit liefde, maar om te kijken of ze überhaupt nog leeft. Haar buik schokt. Ze leeft dus nog. Ik leg mijn hand op haar zij en draai haar om. Ik zie haar vette haar op het witte kussen liggen. Haar ruggengraat. Haar witte billen. Ik sla. Ze schrikt, maar ze geeft geen kik. Gelukkig reageert haar lichaam wel. Ik zie een rode hand op haar witte kont verschijnen. Ik sla nog eens. Nu schrikt ze niet meer. Volgens mij had ze de tweede verwacht. Volgens mij is dit precies wat ze wil. Ik geef een stomp. Op haar rug. Da's een hele ongelukkige plek om een stomp te geven. Vooral bij haar. Ze heeft een hele dunne breekbare rug, maar ik doe het toch. Ik voel haar ruggenwervels in mijn knokkels. Het was een onhandige stoot, dus ik probeer het opnieuw, maar nu gericht. Net boven de spleet waar haar twee billen bij elkaar komen. Dit voelt al beter. Mijn vuist doet pijn. Ik zie de twee plekken waar ik net heb geslagen paars worden.

En dan bedenk ik me dat ik lief voor haar moet zijn. Zuinig. Omdat ze zo mooi is. En goed voor me zorgt. Meestal. Dus geef ik haar een kus. Eerst op haar rug. Dan op haar billen. En dan tussen haar billen, onderaan, waar haar doosje zit. Het voelt warm. Het ruikt goed. Ik glij in haar en kom klaar. Ineens. Zonder dat ik er op was voorbereid. Ik pak de handdoek van het bed en veeg mezelf af. En haar. Ze ligt nog steeds met haar gezicht in het kussen, maar niet meer zo strak als daarnet. Ze ontdooit al een beetje. En straks nog meer. Tot het weer goed met haar gaat. Ik kijk naar buiten. Het is een mooie lucht.

M: Zullen we naar het bos?

V: ...

M: Kom we gaan naar het bos.

...

V: Wat vind je in de keuken?

M: Met een...?

V: D.

M: Droogdoek.

V: Deksel.

M: Dreft.

V: Da's een merk.

M: Nou en?

V: Dubro.

M: Drinkbeker.

V: Druiprekje.

M: Een wat?

V: Een druipekje. Voor de afwas.

M: Een AF-druiprekje.

V: Afdruiprekje? Da's geen woord.

M: Een droogrekje dan.

V: Okee, een droogrekje.

M: Dat zei ik dus al.

V: He? Ik was toch?

M: Ga nou door.

V: Ik weet niks meer.

M: Wil je een broodje?

V: Wat zit erop?

M: Pindakaas.

V: Sorry. Ik heb geen honger.

M: Zullen we even gaan zitten? We zijn er.

V: Ik zie 'm nergens.

M: Had je verwacht dat ie hier zou zitten? Bij het bankje?

V: Daar heeft ie ons toch voor het laatst gezien?

M: Dacht je dat ie op ons zat te wachten? Tot we terug zouden komen?

V: Ik ga even de bossen in.
M: Ik blijf even hier als je het goed vind.
V: Kom je ook zo?
M: Als ik m'n broodje op heb.
V: Als ie zo komt, zeg maar tegen 'm dat hij hier moet blijven.
M: Ik heb z'n riem meegenomen, dus mocht ie komen dan bind ik hem wel vast.
V: Goed zo.

...

M: En? Heb je 'm gevonden?
V: Ik weet het niet.
M: Hoezo?
V: Ik zag hem.
M: Verzin je dat nou?
V: Ik weet het niet.
M: Volgens heb je een beetje zitten dromen.
V: Ik zag hem.
M: Dat komt omdat je zo op zoek was naar hem. Dan denk je al gauw dat je iets ziet wat op hem lijkt. Maar het zal wel gewoon een vogel zijn geweest of iets.
V: Of een olifant.
M: Wat?
V: Niks. Ik wil naar huis.
M: Mag ik iets vragen?
V: Nee.
...
V: Sorry. Nee. Mag ik iets vragen?
M: Doe maar.
V: Mag ik een stomp?
M: ...
V: Ik moet even iets voelen.
M: Hou op.
V: Alsjeblieft.

M: Je moet wat eten. Ik heb nog een broodje voor je.
V: Alsjeblieft.
M: Haal die handen van je gezicht.
V: Alsjeblieft.
M: Kom we gaan naar huis.
V: Blijf je slapen vannacht? Dan maak ik morgen echt een mooi ontbijtje voor je.
M: Sorry. Ik denk dat ik naar mijn eigen huis ga.
V: Ja sorry.
M: Sorry. Ik drink nog wel even koffie met je.
V: Ja. Lekker. Sorry.

...

V: Is ie lekker?
M: Wat?
V: De koffie.
M: Ja.
V: Het is mokka.
M: Beetje bitter.
V: Dat kan niet. Het is hele goeie koffie.
M: Ik vind hem bitter, en een beetje slap.
V: Dat kan niet. Ik heb er hartstikke mijn best op gedaan.
M: Het hoeft toch ook niet aan jou te liggen? Het kan toch ook gewoon de koffie zijn?
V: Die is goed.
M: Die is duur, maar dat hoeft niet te zeggen dat ie goed is.
V: Ik vind hem ook bitter. Ik had zo'n zin in koffie, en nu smaakt ie niet eens lekker.
M: Zal ik thee zetten?
V: Nee. Ik weet niet meer waar ik zin in heb. Ik drink dit wel gewoon op.
M: Ja.
V: ...
M: Ik doe er wat suiker in.
V: Wil je me alsjeblieft niet alleen laten vannacht?
M: Ik wilde eigenlijk naar huis zo.

V: Nee. Je moet hier blijven. Ik heb het koud.

M: Ik kan nu wel ja gaan zeggen, maar dan zeg ik het alleen maar om jou een plezier te doen.

V: Hoezo? Het is toch leuk hier? Om naast me te liggen?

M: Ik slaap beter thuis. Ik moet gewoon even goed slapen.

V: Ja.

M: En jij ook. Je ziet er moe uit.

V: Wil je me een plezier doen?

M: ...

V: Wil je blijven slapen vannacht?

M: Ja. Da's goed.

V: De rest van de middag drinken we koffie. Voor het raam. Bittere slappe koffie. Met een lepeltje suiker erin voor de smaak.

...

Ik heb nog witlof staan. In een plastic bak. Met een laagje aardappelpuree eronder. En heel veel jus.

M: Vanochtend liepen we naast elkaar, en dat was zo goed. Om te zien dat ze lachte. Dat het goed ging met haar. En nu zit ze diep gebogen over haar bordje vitamines. En ik bedenk me dat ik haar echt niet ken. Ik weet niet waarom ze nu verdrietig is, en daarnet nog vrolijk. En volgens mij weet ze dat zelf ook niet.

Zegt u maar dat ze even moet gaan douchen. Dat ze lekker onder het warme water moet kruipen, en haar pyjama aan moet doen, en dan tegen me aan moet komen liggen op de bank en dat ik haar dan troost. Dat ze zich op de badkamer even leeg moet poepen en plassen, en dat we samen in bed kruipen, en praten tot we moe zijn, en dan in slaap vallen. Dat het zo simpel is.

V: Kut.

M: Wat?

V: Ik heb iets laten vallen.

M: Wat dan?

V: Mijn beker.

M: Er zit een barst in het raam!

V: Hij viel.

M: Hoe kan je nou een beker tegen het raam laten vallen?

V: Weet ik veel. Ik draaide me om ineens was het kapot. Gelukkig was ie leeg.

M: Vind je dit grappig?

V: Nee.

M: Waarom lach je dan?

V: Weet ik veel. Van de spanning.

M: Ik snap echt niet waarom je nou zit te lachen.

V: Ik vond je hoofd zo grappig.

M: Hou op met lachen!

V: Ik mag toch wel iets leuk vinden?

M: Ik vind er helemaal niks aan.

V: Ik mag toch wel gewoon vrolijk zijn?

M: Ik vind er echt helemaal niks meer aan.

V: Ik ga douchen.

M: Ja.

V: Ik doe de gordijnen open. Donker. Keesje is bang. Omdat hij niks ziet. Geen everzwijnen, geen olifanten, geen giraffen. Helemaal niks. Ik doe mijn trui aan. En mijn schoenen. Ik loop naar beneden.

Zegt u maar dat ik weer terug in bed moet gaan. Dat ik in slaap moet vallen, naast hem, en dat ik morgen goed moet wakker worden, en dat alles voorbij is. Zegt u dat maar...

...dan doe ik nu de voordeur open, en stap ik nu naar buiten. Ik ben een doemdenker. Dat weet ik nu wel van mezelf.

M: Haar jas is weg. Haar schoenen zijn weg. En de riem heeft ze ook meegenomen. Ik trek mijn kleren aan, loop naar beneden, duw de deur in het slot en ren door de wijk heen, naar het poortje van de hei.

Ze ligt onder haar jas. Volgens mij slaapt ze. Ik ga naast haar zitten. Ze ziet er een beetje verwilderd uit. Maar dat kan ook door de omgeving komen. Ze doet haar ogen open. "Ik kon niks meer verzinnen": zegt ze. "Dus ging ik maar op jou zitten wachten. En nu ben je d'r. Hallo."

- V: Ik heb heel raar gedroomd.
- M: Volgens mij droom je nog steeds.
- V: ...
- M: Wat wil je dat ik doe?
- V: Hier blijven.
- M: En dan?
- V: Zeggen dat ik mooi ben. En lief en intelligent.
- M: En dan.
- V: ...
- M: En dan?
- V: ...
- M: Ik ga naar huis.
- V: Mag ik mee?
- M: Je moet mee. Ik neem je mee.
- V: En als ik nou niet wil?
- M: Wat wil je nou dat ik doe?!
- V: Ik weet niet wat ik wil dat jij doet. Dat moet jij beslissen. Als ik iets ga verzinnen dan wordt het toch alleen maar kut.
- M: Zal ik je dan maar een riem omdoen? En je over het zand en het asfalt naar je huis toe slepen? Zal ik dat dan maar doen?
- V: Ik weet het niet.
- M: Keesje is terug.
- V: O.
- M: Hij zat voor je huis. Hij wacht op je.
- V: Hij wacht niet op mij. Hij wacht op iemand. Iemand die 'm te eten geeft.
- M: Jij dus.
- V: Wil je me een plezier doen?
- M: Nee. Sorry. Nee.

M: Ik sta op. Ik doe mijn jasje uit en geef 'm aan haar. We lopen naar huis toe. In het donker.

Als we voor de deur staan gaat ze zitten. Op de tegels. Ik til haar op, doe de deur open en loop de kamer in met haar om me heen gekruld. Als een bruidspaar. Een plakkerig stinkend bruidspaar met bruine knieën en zand in ons haar. Ik zet haar neer op de bank.

V: Het is een mooie lucht.

M: Het is donker.

V: Het wordt een mooie lucht.

M: Wil je thee of iets?

V: Ik weet niet.

...

Zo Kees, ben je d'r ook weer? Moet je niet gaan liggen in je mand? Of ben je niet moe?

M: Ik ga even naar de keuken.

V: Ik was je weer gaan zoeken. Omdat het zo koud was. Maar je bent zelf al terugkomen zie ik.

M: Moet je nou thee?

V: Het was nogal koud hè? In het bos. Of heb je daar niet gezeten? Heb je je gewoon in de tuin verstopt. Om me bang te maken?

M: Ik vraag of je thee wil.

V: Om me te confronteren? Dat ik voor je moet zorgen? Nou, dat weet ik echt wel hoor. Dat ik voor je moet zorgen. Daar hoeft je echt niet voor weg te rennen.

M: Ik ga thee zetten.

M: Het water kookt. Ik hang even boven de damp omdat het zo lekker warm en nat is. Ik doe mijn ogen dicht. Ik probeer de vogels te horen in de tuin. Maar het enige wat ik hoor is een raam ontploffen. In de woonkamer.

Ik dacht dat een raam in brokjes uiteen zou vallen, maar dat is niet zo. Scherpe punten steken door het gat. Er druipt een beetje bloed van haar hand. Het zou een mooie foto zijn. Als het niet echt was. Als ik haar niet zou kennen en het bloed een klodder

ketchup was. Maar het is geen klodder ketchup. En ik ken haar wel. En ik moet het gaan oplossen. En ik heb geen idee hoe.

V: Ik moest even wakker worden. Maar het is niet helemaal gelukt nog. Wil je me even helpen?

M: Nee. Sorry. Ik denk dat ik even weg moet gaan.

V: Je kan me zo toch niet laten staan?

M: Nee, dat dacht ik ook niet. Maar ik ga het toch doen geloof ik.

V: Ik heb pijn. Hele smerige pijn. Dus je moet me gewoon even helpen.

M: Ik zou thee voor je zetten. Je zou gewoon rustig op die bank blijven zitten. Ik zat net te bedenken wat ik allemaal tegen je kon gaan zeggen.

V: Ik had geen zin meer om te wachten.

M: Waarop?

V: Ik weet niet waarop. Op jou. Tot je iets zou gaan doen.

M: Hoe kun je dat zeggen? Hoe durf je dat te zeggen? Ik heb al zoveel gedaan. Ik ben je gaan zoeken, en ik heb lieve dingen tegen je gezegd, ik heb een broodje met pindakaas voor je gesmeerd, en met speculaas. Ik heb zoveel gedaan. En het enige wat jij kan doen is wachten tot er nog meer komt. Tot er nog meer voor je wordt gezorgd. Maar ik geloof dat het op is bij mij. Ik heb al van alles gedaan. Nu ben jij aan zet. Nu moet jij gaan zorgen. En misschien eerst eens voor jezelf.

V: Ik zorg goed voor mezelf.

M: Zal ik een foto van je maken zo? Dan geef ik 'm aan jou, en dan kun je dat wat je net zei op de achterkant schrijven.

V: Ik kan zo lief zijn voor mezelf, ik moet alleen nog even wakker worden, en jij bent de enige die me kan helpen dus je moet niet zeggen dat ik voor mezelf moet gaan zorgen. Dat moet je niet zeggen.

M: Ik ga je niet helpen. Ik heb je genoeg geholpen. Sorry.

V: Wil je me slaan?

M: Nou, ik weet niet hoe je me zo ver hebt gekregen, maar dat is wel het liefste wat ik nu zou willen doen.

V: Doe maar.

M: ...

V: Doe maar.

M: ...
V: Je moet gewoon even de baas spelen.
M: Hou op.
V: Laat me niet zo staan.
M: Ik laat je niet wachten. Er gaat niks gebeuren. Je wacht nergens op.
V: Er moet iets gebeuren.
M: Er gaat niks gebeuren. Sorry.
V: Ja. Sorry.

...
Sorry.

M: Ze breng haar hand naar haar gezicht. Ze snijdt het open. Ze zakt een beetje door haar knieën. Ik leg mijn hand op haar kont. Er stroomt bloed over haar wenkbrauw. Ik leg mijn mond boven haar oog en zuig. Ze doet haar ogen dicht en laat het toe. Ik weet niet zo goed of ik haar moet zoenen, of dat ik haar een knal moet geven. Dus ik doe het allebei. Ik stop mijn vingers bij elkaar en til mijn arm op. Ze valt achterover richting het kapotte raam. Ik gooi mijn armen om haar heen en vang haar op. Dan breng ik haar naar boven en zet haar op bed.

Een wit rillerig muisje op de matras. Ik heb zin in makkelijk. In uitkleden. En op haar liggen. En haar ruiken. Ik ga naast haar zitten maar ik kan niks anders verzinnen dan een hand op 'r knie. Ik word misselijk. Zo misselijk van haar geur. Ik sta op en loop naar de badkamer. Ik zak door mijn knieën en omhels de wc-pot.

Ik geef over.

Ik voel tranen. Van het overgeven. Of zo iets. Ik leg mijn hoofd op de bril. Ik ruik de rand. Ouwe pis. Schaamhaartje op de bril. Platgedrukte mat. Ik doe mijn ogen dicht.

Ik geef over.

Ik voel haar hand op mijn rug. Haar kouwe kouwe hand op mijn natte t-shirt.

Ik probeer haar hand te haten. Het lukt niet.

Ik geef over, maar er komt niks uit.

Ik doe mijn ogen open. Ik wil haar gezicht zien en nooit meer vergeten hoe mooi ze is. Het lukt niet. Het lukt me niet om scherp te stellen.

Ik voel mijn rits opengaan. Ik voel mijn piemel in de koude lucht. Ik voel mijn piemel in iets zachts verdwijnen.

Mijn mond voelt zuur. Ik proef harde stukjes. Ik probeer te spugen. Het lukt niet.
Mijn piemel voelt nat en koud. Nu voelt het weer warm. Ik weet niet of ie stijf is.

V: Geeft niet.

M: Ik weet niet wat niet geeft. Ik voel haar hand op mijn piemel. Hij gaat mijn onderbroek
weer in. Ik kom van de grond. Niet op eigen kracht. Ik voel dat ik opgetild word. Ik lig
in bed. Het toilet trekt door. Het licht gaat uit. En nu ligt ze naast me. Ik huil.

Ik haat haar.

...

Ik haat haar zo.

Epiloog

V: Laatst zei iemand tegen me: "Ik weet precies hoe je je voelt. Ik heb ook in die positie
gezet en daarom kan ik nu rustig tegen je zeggen; je doet het fout. Je doet het
helemaal fout."

En dat was het.

Ik zorg slecht voor mezelf. Maar ik zorg nog slechter voor hem.

Ik stap de kamer in. Ik kijk op de bank. Onder de kussens. In bed. Onder de dekens. In
de badkamer. Op de wc. Op de gang.

Geen trui.

Ik ga zitten. Ik kijk het raam uit. Volgens mij is het een mooie lucht.

...

Ik wacht.

Einde